

Pfv.IV.20.776/2014/3.szám

A Kúria a dr. Sőregi Zoltán ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Kiss Péter jogtanácsos által képviselt Országos Rendőr-főkapitányság I. rendű és a dr. Kelemen Dóra jogi főelőadó által képviselt Budapesti Rendőr-főkapitányság II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt a Fővárosi Törvényszéken 33.P.25.307/2012. számon indult és a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.21.007/2013/6. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes által 9. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

A le nem rótt 150.000 (egyszázötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket és a felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A jogerős ítélet által megállapított tényállás szerint a felperessel szemben több hatóság bocsátott ki elfogató parancsot. A Somogy Megyei Bíróság BV csoportja .. szám alatt körözést rendelt el vele szemben a jogerősen kiszabott szabadságvesztés végrehajtása céljából adócsalás büntette miatt, a Kaposvári Városi Bíróság .. szám alatt bocsátott ki elfogató parancsot a felperessel szemben csalás büntette miatt. A Budaörsi Rendőrkapitányság ..Bü. számon a felperesnek, mint tanúnak a tartózkodási helye megállapítását rendelte el. A felperes személyes és körözési adatai végül is a Somogy Megyei Rendőr-főkapitányság Bünyügyi Osztálya 2006. június 27-én kelt javaslata alapján kerültek fel a rendőrség ún. Top-21-es

körözési listájára. A felperes személyes adatai az I.r. alperes által üzemeltetett .. internetes oldalon 2006. június 29-e és 2007. szeptember 12-e között szerepeltek ezen a körözési listán. A felperest 2007. június 4-én a BRFK XVI. Kerületi Rendőrkapitánysága elfogta, majd a Fővárosi BV Intézetbe szállították, ahol megkezdte a vele szemben kiszabott jogerős szabadságvesztés büntetés végrehajtását.

2007. július 11. napján az .. című műsorában bemutatták a Top-21-es körözési lista aktuális állapotát, amelynek során a felperes képmása a műsoridő során 2x6 mp-es időtartamra látható volt, a képek alatt a személyes adatok olvashatatlanok voltak. Az .. ezen alkalommal az ORFK által saját honlapján közzétett körözési listát jelenítette meg. A felperes elfogásáról a Somogy Megyei Rendőrfőkapitányság 2007. augusztus 1-jén kelt, az I.r. alpereshez egy nappal később érkezett levélben tájékoztatta az I.r. alperest és javasolta a felperes adatainak körözési listáról történő eltávolítását. A Somogy Megyei Bíróság által kibocsátott elfogató parancs törlésére 2007. június 7-én, a Kaposvári Városi Bíróság által regisztrált elfogató parancs törlésére 2007. július 14-én, a Budaörsi Rendőrkapitányság által elrendelt körözés törlésére pedig 2007. szeptember 25-én került sor. Az ORFK Bűnügyi Főigazgatósága 2007. szeptember 12-én kelt levelében jelezte az ORFK szóvivő irodájánál a felperes elfogását és ekkor kezdeményezték a körözési listán így megüresedett helyre más személy adatainak megjelenítését.

A felperes módosított keresetében azt kérte: a bíróság állapítsa meg, hogy az alperesek megsértették a képmáshoz, személyes adatokhoz és jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy rendőrségi körözésének, elfogásával való 2007. június 4-én napján történő megszűnését követően a .. internetes oldalon található „Top-21” listán szerepeltették fényképét és személyes adatait 2007. szeptember 12-ig. A felperes kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket egyetemlegesen 1.500.000 forint és kamatainak megfizetésére nem vagyoni kártérítés jogcímén. A felperes sérelmezte, hogy körözési adatait, képmását a kiemelten veszélyes bűnözők között helyezték el, miközben ő valójában nem tartozik az ún. veszélyes bűnözők közé. Álláspontja szerint az okozott kárt fokozta, hogy az alperesek által összeállított lista alapján az .. című műsorában is közölték a fényképét olyan időben, amikor a körözés már nem volt érvényben. Külön sérelmezte a honlapon a személyes adatainak alperesek általi feltüntetését is. A kártérítés indokaként előadta, hogy miután veszélyes bűnözőként tartották nyilván, nehezebben kapott szabadulása után munkát.

Az alperesek a kereset teljes elutasítását kérték. Az I.r. alperes hivatkozott arra, hogy a körözési listát kezelő szerv kizárólag 2007. szeptember 12-én értesült a felperes elfogásáról, ettől az

időponttól volt abban a helyzetben, hogy a körözést a listáról eltávolítsa. Előadta: a valóságban nem létezik „veszélyes bűnözők” listája, a felperes ellen pedig összességében egészen 2007. szeptember 14-ig volt érvényben körözés. A televíziós szerepeltetés kapcsán előadta, hogy ott a felperes néhány pillanatig volt csupán látható, a személyes adatok pedig olvashatatlanok voltak. Az I.r. alperes a nem vagyoni kártérítés összegszerűségét önmagában is eltúlzottnak ítélte meg, figyelemmel arra is, hogy álláspontja szerint a felperes a kár bekövetkezését egyáltalán nem bizonyította.

A II.r. alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte. Előadta: a felperes elfogását a BRFK XVI. Kerületi Rendőrkapitánysága iktatta, az erről készült iratok idő közben selejtezésre kerültek, így nem dokumentálható ma már, hogy a körözés-irányító szervek értesítése milyen formában történt meg. Életszerűtlennek minősítette, hogy a körözés-irányító szervet elmulasztotta volna értesíteni a XVI. kerületi Rendőrkapitányság. A nem vagyoni kártérítés összegszerűségét a II.r. alperes is rendkívüli mértékben eltúlzottnak ítélte meg.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben alaposnak találta. Megállapította, hogy az I.r. és a II.r. alperesek megsértették a felperes személyes adatai védelméhez és képmás védelméhez fűződő személyiségi jogait azzal, hogy az I.r. alperes által üzemeltetett .. internetes oldalon található Top-21-es körözési listán szerepeltették a felperes fényképét és személyes adatait 2007. június 4. és 2007. szeptember 12-e között azt követően, hogy a II.r. alpereshez tartozó XVI. kerületi rendőrkapitányság járőrei a felperest 2007. június 4-én elfogták. Kötelezte az I.-II.r. alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 100.000 forint tőkét és ennek 2007. június 4. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatát. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította és a felperest kötelezte az alperesek javára perköltség megfizetésére. A le nem rótt kereseti illetékről úgy rendelkezett, hogy azt a felperes költségmentessége és az alperesek illetékmentessége folytán az állam viseli. Az elsőfokú bíróság a Ptk. vonatkozó rendelkezései, a személy- és tárgykörözésről szóló 2001. évi XVIII. törvény (továbbiakban: Sztkt.), a körözésről szóló 11/1996. (III. 29.) ORFK utasítás, valamint a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény, továbbá a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) alapján megállapította, hogy a személykörözés elrendelése mindaddig indokolt, amíg az érintett tartózkodási helye ismertté nem válik, ennek bekövetkeztével azonban az intézkedés elrendelésének oka megszűnik. Ehhez képest a felperes elfogásával 2007. június 4-én vele szemben a körözés elrendelésének oka megszűnt. A körözés elrendelésének ideje alatt a felperes személyes adatai jogszerűen kerültek feltüntetésre a körözési rendszerben és

jogszerűen kerültek közzétételre a körözési listán. Az elfogással azonban a körözés elrendelésének oka és a körözési listán való szerepeltetés indokoltsága megszűnt, attól függetlenül, hogy az eljáró nyomozó hatóságok az elrendelt körözéseket csak később vonták vissza. Miután pedig a felperes elfogásával a képmás és a személyes adatok körözési listában való feltüntetésének célja és indoka megszűnt, az adatkezelés fenntartása nem felelt meg sem a célhoz kötöttség követelményeinek, sem a Ptk. 80. § (3) bekezdésében rögzített feltételeknek, ezért a jogsértés megállapíthatósága szempontjából közömbösnek minősítette a bíróság azt, hogy a körözéseket ténylegesen visszavonták-e vagy sem. Az I.r. alperes tehát az elfogástól történő tudomásszerzést követően köteles lett volna a felperest a körözési listáról eltávolítani. Önmagában az a körülmény, hogy az értesítés a listát kezelő szervhez belső pontatlanságok miatt csak később jutott el, nem szolgálhatott a felperes hátrányára. Az I.r. alperesnek legkésőbb a Somogy Megyei Rendőr-főkapitányságtól érkezett átiratot követően intézkedni kellett volna a felperes adatainak eltávolítása iránt a körözési listáról. A II.r. alperes vonatkozásában a bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem tudta bizonyítani: az alárendeltségébe tartozó XVI. kerületi rendőrkapitányság mindenben eleget tett volna a jelzett jogszabályokban rögzített értesítési kötelezettségeinek. A bizonyítás elmulasztásának következményeit a bíróság a II.r. alperes terhére értékelte. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az I.-II.r. alperesek megsértették a felperes képmáshoz és a személyes adatok védelméhez fűződő jogát azzal, hogy a felperes képmását és személyes adatait a körözési listán a felperes elfogását követően is szerepeltették.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság a felperesnek a jóhírnév védelméhez fűződő sérelmét nem állapította meg. Az elsőfokú bíróság megállapíthatónak találta, hogy az elfogást követően a listáról való lekerülésig a körözési lista valótlanul állította, hogy a felperes ismeretlen helyen tartózkodik, továbbra is szökésben van. A jóhírnév megsértése körében ugyanakkor úgy ítélte meg, hogy ez a valótlan tényállítás nem vezetett a felperes személyét illetően társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására, tekintettel arra, hogy a valós tény az volt, hogy a felperest a büntetőügyben eljáró hatóságok akarata ellenére elfogták, vagyis a körözés elrendelésének oka a felperes szándéka ellenére szűnt meg. A felperest jogerősen kiszabott szabadságvesztés büntetése letöltése érdekében BV intézetbe szállították, ahol szabadságvesztés büntetését megkezdte. Ehhez képest a körözési listából a felperesre levonható következtetések nem tekinthetők a felperes megítélése szempontjából a valóságos helyzetnél sérelmesebbnek. Az elsőfokú bíróság nem találta elfogadhatónak azt a felperesi előadást, hogy a listán való szerepeltetés folytán a felperest úgymond veszélyes bűnözőnek tekintették volna. Az adott lista nem a „veszélyes” bűnözők listáját tartalmazta, hanem a keresett bűnözőket leltározta

fel. A felperes esetében nem vitatott tény, hogy három hatóság egymástól függetlenül is elrendelte az ő körözését, vagyis kétség kívül keresett bűnelkövetőnek minősült. Az elsőfokú bíróság az összes körülmény mérlegelésével minimális összegben állapította meg a nem vagyoni kártérítés mértékét. A bíróság köztudomású tényként értékelte, hogy az a körülmény, hogy valakinek a képmását és személyes adatait az arra alapul szolgáló körülmények megszűnését követően is szerepeltetik a körözési listán, amely listát mások is megismerhetnek, önmagában alkalmas arra, hogy az érintett személy társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolják és ezáltal az érintett személynek nem vagyoni kárt okozzanak. Az összegszerűség meghatározásánál ugyanakkor a bíróság mérlegelte azt, hogy a sérelmes helyzet viszonylag rövid ideig állt fenn és az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a körözési listán való szerepeltetésre a felperes saját felróható magatartása adott okot. Az elsőfokú bíróság szerint a felperes nem tudta bizonyítani azt, hogy a szabadulását követő elhelyezkedési nehézségeit a megállapított jogsértés okozta volna.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes jelentett be fellebbezést, az I.r. alperes pedig csatlakozó fellebbezéssel élt. A másodfokú bíróság jogerős ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét részben megváltoztatta és az I.r. alperes nem vagyoni kártérítés és járulékai fizetésére kötelező rendelkezését mellőzte, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Megállapította, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd fellebbezési költségét, valamint a teljes fellebbezési és csatlakozó fellebbezési illetéket az állam viseli. A jogerős ítélet indokolása kifejtette: az elsőfokú bíróság az általa részletesen felsorakoztatott jogszabályi rendelkezések helyes alkalmazásával és értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperes körözésének oka elfogásával megszűnt, az ok megszűnésekor pedig az I.-II.r. felpereseknek haladéktalanul intézkedniük kellett volna a körözés visszavonására. A jogvitában a II.r. alperes nem tudta igazolni, hogy az ehhez szükséges intézkedéseket megtette volna, az I.r. alperes pedig azzal, hogy az általa 2012. augusztus 2-án megkapott értesítést követően csak több mint egy hónappal tett intézkedést a körözési lista megváltoztatására, a felperes tekintetében jogellenes mulasztásnak értékelhető. Mindezek alapján megállapította: az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a felperes személyes adatai védelméhez és a képmás védelméhez fűződő személyiségi jogainak megsértését. A jogerős ítélet egyetértett a jóhírnév megsértése megállapítása iránti kereseti kérelem elutasításával is, mert annak jogszabályi feltételeit nem látta megvalósulni. Az adott körözési lista nem minősül a veszélyes bűnözők listájának, annál is inkább mivel a felperessel szembeni gyanúsítások valós tartalmú feltüntetése (adócsalás, illetve csalás) nem indokolták az ilyen minősítést. A listán való

szerepeltetés csak azt igazolta, hogy a felperes keresett bűnelkövetőnek minősül, akit három hatóság is keresett, ez pedig valós tény volt.

A nem vagyoni kártérítés tekintetében a jogerős ítélet arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem talált olyan, a megállapított jogsértéssel okozati összefüggésbe hozható hátrányokat, amelyekre figyelemmel külön bizonyítás nélkül, köztudomású tényként elfogadható lett volna az, hogy indokolt volna az I.r. alperes nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezése. A körözés elrendelésének valós okai voltak, amelynek alapját a felperes saját felróható magatartása jelentette. A jogerős ítélet indokolása szerint pedig a felperes bizonyítási kötelezettségének sem tett eleget a kár bekövetkezése, illetve a megállapított jogsértéssel való okozati összefüggés igazolása tekintetében. A jogerős ítélet életszerűtlennek minősítette a tanúként meghallgatott .. tanúvallomását abban a tekintetben, hogy a felperes munkavállalási szempontjából bűnöző múltja, büntetett előélete nem jelentett volna problémát, az viszont igen, hogy minderről a televízió keresztül a .. című műsor nézői esetlegesen tudomást szerezhettek.

A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett a keresettel egyező tartalmú ítélet meghozatalát kérte a Kúriától. Másodlagosan a hatályon kívül helyezés mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. A felülvizsgálati kérelem álláspontja szerint az eljáró bíróságok megalapozatlanul utasították el a jóhírnév sérelmének megállapítására irányuló kereseti kérelmet és a felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényét. Indokolásul előadta: a körözési listának az .. című műsorában történő bemutatása során őt a fellevezetés szerint a „veszélyes bűnözők” között mutatták be, erre utal egyébként a lista elnevezése („TOP”), miközben ő a lista bemutatásakor nyilvánvalóan nem volt veszélyes bűnöző és már nem is volt körözött személy sem. Kérelmében a felperes vitatta, hogy az ilyen módon történő megjelenítés a megítélése szempontjából ne lenne súlyosabb, mint az a valós tény, hogy a televízióban való közzététel pillanatában már jogerős börtönbüntetését töltötte. Álláspontja szerint azzal, hogy őt megalapozatlanul veszélyes bűnözőként tüntették fel, súlyosan sértette a személyiségi jogait, amely önmagában is indokolja mind a jogsértés megállapítását a jóhírnév védelme körében, mind pedig a nem vagyoni kártérítés megítélhetősége vonatkozásában. Előadta: az .. című adása egy igen nézett televíziós műsor, amely komoly hatás kiváltására alkalmas.

Az alperesek felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

A Pp. 275. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének helye nincs. A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. A (2) bekezdés szerint a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül. Mindez a jelen esetben azt jelenti, hogy a felülvizsgálati kérelem tartalmára figyelemmel a Kúria kizárólag abban a kérdésben vizsgálódhat, hogy elkövették-e az alperesek a jóhírnév védelméhez fűződő jog megsértését a felperes sérelmére, illetve indokolt-e a felperes részére nem vagyoni kártérítés megfizetésére való kötelezésük vagy sem. Az állandó bírói gyakorlat értelmében a felülvizsgálati eljárásban nincs helye felülmérlegelésnek, a bizonyítékok ismételt egybevetésének és értékelésének. Jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése alapozhat meg (BH 1999.44. jogeset, BH 2013.119. jogeset).

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak. A 78. § (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés szerint a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyére vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel vagy való tényt hamis színben tüntet fel. A jóhírnév megsértése megállapításának a jogszabály értelmében tehát több konjunktív feltétele van. Az egyik a tényállítás objektív valótlan-sága, a másik a valótlan tényállítás érdemi sértő tartalma, illetve további feltétel az is, hogy a jogsértés alkalmas legyen a felperes társadalmi megítélésének negatív befolyásolására. Bármelyik feltétel hiánya kizárja a jogsértés megállapítását.

Az állandó bírói gyakorlat ebben a körben is alkalmazza a Legfelsőbb Bíróság által eredetileg a sajtó-helyreigazítási eljárásra nézve kidolgozott vizsgálati szempontokat. Ennek megfelelően a PK 12. sz. állásfoglalás II. pontja szerint a kifogásolt közleményt a maga egészében kell vizsgálni. A kifogásolt közléseket nem formális megjelenésük, hanem valós tartalmuk szerint kell megítélni. A közlés egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közzelfogásra is. A jogosult személyének megítélése szempontjából közömbös részletek, pontatlanságok, lényegtelen tévedések nem adnak alapot jogsértés megállapítására. Véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat, valamint a társadalmi, gazdasági, politikai, tudományos vagy művészeti vita önmagában ugyancsak nem lehet jogsértés megállapításának alapja.

A jelen esetben az eljárt bíróságok helytállóan állapították meg,

hogy 2007. június 4. és 2007. szeptember 12. között a körözési lista valótlanul állította azt, hogy a felperes szökésben van, hiszen 2007. június 4-én őt elfogták. Ez a valótlan tartalmú közlés egyben sértő tartalmat is hordoz, a Kúria szerint ugyanakkor az eljáró bíróságok helyesen értékelték azt, hogy e közlés érdemben nem alkalmas a felperesről alkotott kép negatív befolyásolására, hiszen a felperes valóban önhibájából vált körözött személlyé, nem tett eleget a jogerős büntetés végrehajtására vonatkozó kötelezettségének, illetve tanúként nem jelent meg az őt idéző hatóságok előtt. Elfogására sem saját akaratelhatározásából, önkéntes jelentkezése alapján került sor. A Ptk. 4. § (4) bekezdése értelmében saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat. Aki maga sem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, a másik fél felróható magatartására hivatkozhat. Összességében helytálló mérlegeléssel állapították meg az eljáró bíróságok azt, hogy minden körülményt figyelembe véve a felperes személyének megítélése szempontjából lényegtelen pontatlanságnak minősül az, hogy korábban valóban körözték saját felróható magatartása miatt, a valós helyzet pedig az, hogy a sérelmesnek talált időszakban már ugyancsak saját felróható magatartása következtében jogerős szabadságvesztés büntetését töltötte. Ilyen körülmények között a jogerős ítélet helytállóan utasította el a jóhírnév megsértése megállapítására irányuló kereseti kérelmet.

A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja értelmében, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint. A polgári jogi felelősség egyik formája a nem vagyoni kártérítés a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése alapján. Az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB számú határozatának indokolása értelmében a nem vagyoni kártérítés a személyiségi jogsértés egyik lehetséges következménye. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a személyiségi jogi jogsértés megállapítása önmagában megalapozza a nem vagyoni kártérítés megítélését, a mérték meghatározása ugyanakkor a bírói mérlegelés körébe tartozik. A kialakult állandó bírói gyakorlat szerint a nem vagyoni kártérítés jogintézménye nem szakítható el a kártérítés általános szabályaitól. Ez azt jelenti, hogy a nem vagyoni kártérítés megítélésének a személyiségi jogsértés megállapítása csak az egyik szükséges, de önmagában még nem elégséges feltétele. Ehhez az is szükséges, hogy a megállapított személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben a jogosultnál olyan kár, hátrány keletkezzen, amely csak nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható. Az újabb bírói gyakorlat szerint bizonyos mértékig a hátrány bekövetkezése a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján köztudomású tényként is figyelembe vehető az eset összes körülményeihez képest. A jelen esetben a jogerős ítélet helyesen értékelte azt, hogy ilyen köztudomású tény a hátrányok körében nem merült fel, ezért a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a

felperes tartozott volna bizonyítani azt, hogy a hátrányok ténylegesen bekövetkeztek.

A jogerős ítélet a bizonyítékok helytálló, okszerű mérlegelésével jutott arra a megállapításra, hogy a felperes ezen bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni. Az alperesek nem állították a felperesről azt, hogy veszélyes bűnöző lenne, a körözési listára való felkerülés csak arra vonatkozott, hogy a felperest több hatóság is körözte, mert a felperes önhibájából nem jelent meg idézésekre, illetve nem vonult be szabadságvesztés büntetésének letöltésére. A körözés elrendelésének tehát annak foganatosításakor valós alapja volt. Az életszerűségnek valóban az az értékelés felelt meg, hogy a felperes esetleges elhelyezkedési nehézségeit nem az alapozta meg, hogy viszonylag rövid ideig megalapozatlanul szerepelt a körözési listán, hanem az a körülmény, hogy a saját felróható magatartása következményeként büntetett előéletű személynek minősült. Azt is alappal állapította meg a jogerős ítélet, hogy .. tanú nyilatkozata, illetve a felperes által becsatolt vadásztársasági nyilatkozat önmagában még nem elegendő a ténylegesen bekövetkezett hátrány bizonyítására. Mindezen körülményekre figyelemmel a jogerős ítélet megalapozottan utasította el a felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényét a tényleges kár, hátrány bizonyításának elmaradására figyelemmel.

Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján. Az alperesek oldalán a felülvizsgálati eljárásban perköltség nem merült fel, ezért erről a Kúriának rendelkezni nem kellett. A felülvizsgálati eljárási illeték mértékét a Kúria az 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Az illetéket a felperes költségmentességére figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli, miként a felperes pártfogó ügyvédjének a felülvizsgálati eljárással kapcsolatos díját is.

Budapest, 2014. szeptember 24.

Dr. Mészáros Mátyás s.k. a tanács elnöke, Dr. Pataki Árpád s.k. előadó bíró, Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Vné

tisztviselő

